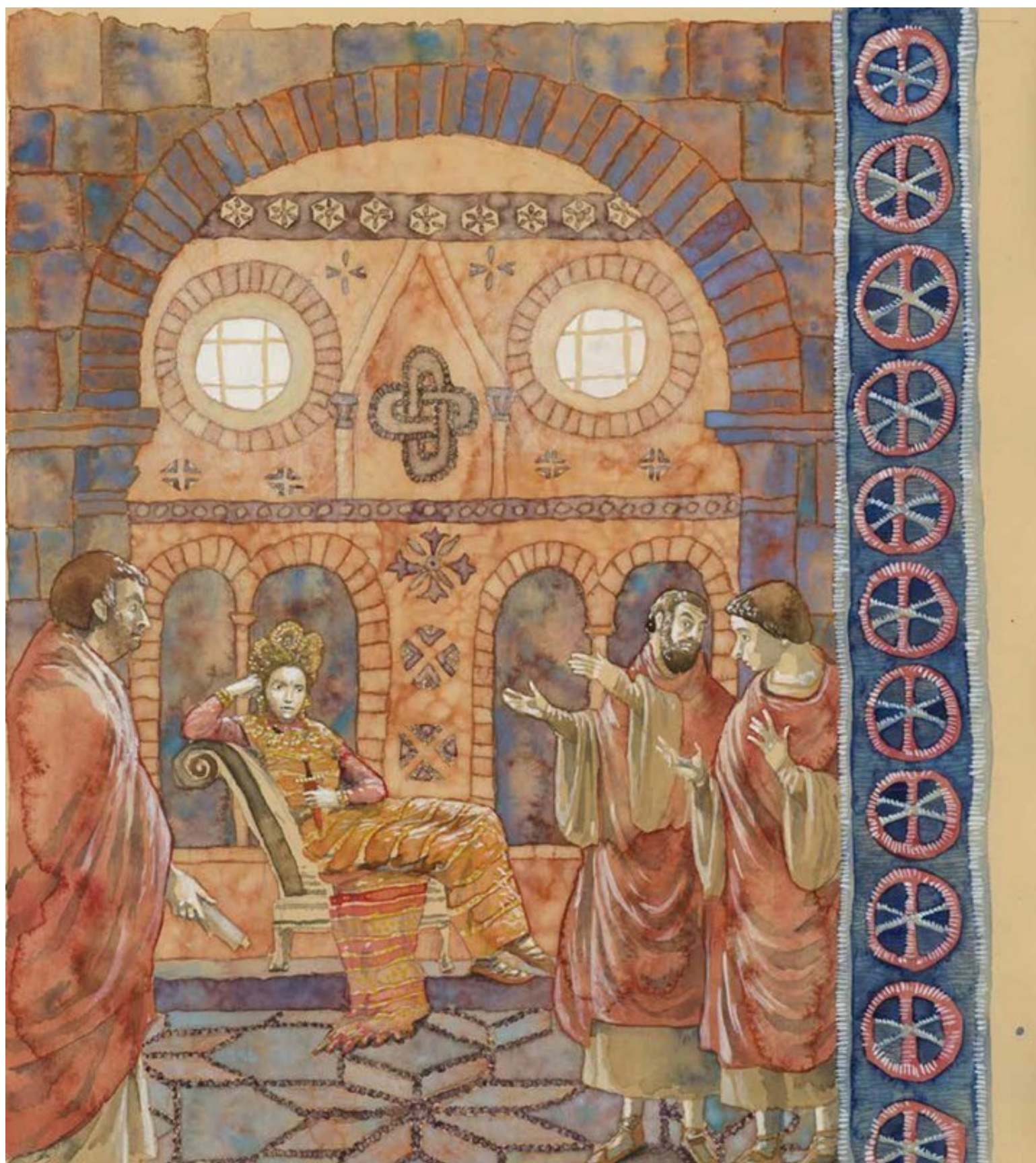

Prosba

Svatého Otce zdraví kníže Moravy, Rastislav. Už mnoho let jde můj lid cestou pravou a dodržuje křesťanské zákony. Prosím, pomoz nám lépe spravovat církev i naši víru. Jsme zcela závislí na biskupech země, která se netají nepřátelstvím vůči nám. Je v zájmu víry i církve, abychom měli vlastního biskupa, který bude podléhat přímo tobě, Svatej Otče.

Odpovědi z Říma se však Rastislav nedočkal. Možná proto, že papež měl v tu chvíli své vlastní starosti a osudy slovanské země mu byly vzdálené? Anebo si jen nechtěl pohněvat mocného Ludvíka? Kdo ví?

Rastislav tedy nelenil a napsal na opačnou stranu, do nejbohatšího města té doby, do Konstantinopole. Nemusel použít žádné lichotky ani vzletná slova. Byl si jistý, že císař Michal využije příležitost vyřídit si účty se Západem.

Byzantský císař se rozhodl rychle: „Vy-

hovím Rastislavovi a pošlu na Moravu dva schopné muže. Bratři Konstantin a Metoděj se nám několikrát osvědčili.“

Byzantští učenci Konstantin i Metoděj se poslušně vydali na cestu a po několika dnech předstoupili před Rastislava. Kníže je obřadně přijal v patře svého nového paláce. Byl postaven postaru ze dřeva a z jeho stěn a hlavíc sloupů se šklebily tváře oblud. Koberce na stěnách divoce vířily barevnými pletenci a před nohama knížete hořela na ohništi obrovská smolná polena.

Jsme u pohanských barbarů – pomysleli si oba byzantští učenci. Bude asi hodně těžké pohnout s jejich tvrdými hlavami. Jak je však překvapilo, když kníže promluvil:

„Moje země už čtyřicet let vyznává křesťanské zákony. Teď však chci posílit naši moc a šířit víru do dalších zemí. Proto potřebujeme své vlastní kněze.“

Dědic

Zima toho roku nebyla krutá, sněhu mnoho nenapadlo. Zato řeku pokrýval tuhý krunýř a listí spadané pod stromy suše křupalo.

Když se dny se začaly znovu prodlužovat, vesnice kolem Mohanu se chystaly na jaro. Pastevci s nadějí přepočítali všechny březí ovce. Pak si navlékli rohaté masky a rozverně pobíhali mezi domy. Ženy starostlivě prohlížely zásobní jámy v obavách, zda zrno před setbou nezplesnivělo.

Veselý průvod masek dorazil i do Domova

kněžek. Muži dostali pivo a kněžky jim navíc věnovaly i malý vak s čarovným lektvarem. Pastevci z něj směli usrknout jen malý hlt, ale i tak po něm měli hrdlo jako v ohni. Pálivá voda jim dodala odvahu k tak šíleným kouskům, až je musely kněžky ze dvora vykázat.

Albiruna, nejstarší kněžka, jejíž jméno znamenalo Mocná víla, s úšklebkem sledovala vrávorající pacholky a pastevce. Když mezi nimi zahlédla i Marbadvaze, pokynula mu, aby se vrátil.

Dovedla ho k prameni a vybídla ho, ať se napije a osvěží. Usedli a připojily se k nim i Brledis a nejmladší kněžka Farlinda.

„Stýská se ti po Římu?“ zeptala se přísně stařena.

Marbadvaz stále ještě cítil v hlavě ten ohnivý lektvar a chtěl drze říct, že v tuhle chvíli určitě ne, ale stará kněžka odpověděla za něj: „Nechybíš jim. Oni tě však chtějí pomstít. Kdo ví, proč tě Drusus vyslal na výzvědy. Třeba to byla jen hra. Obětoval tě, aby měl záminku k útoku na všechny Markomany.“

„Otec posílá jako dar ženichovi své nejcennější poháry,“ naklonil se k Radigundě Aldwin. „A já dám králi i svého hřebce. Tyhle vzácnosti nám v očích Langobardů jistě dodají úctu. Naším největším pokladem jsi ale ty, sestro.“

Durynkům vyjel nedočkavě naproti sám král Wacho. Slyšel o kráse své nevěsty tolik zvěstí! Ale pravda je předčila: Radigunda se na koni držela zpříma, její bledá tvář zářila jako úplněk a po ramenou jí jako zlaté šperky splývaly pletence hustých vlasů. Princezna cítila Wachův obdiv, vesele pohodila hlavou a sebevědomě se usmála. Král její kráse okamžitě propadl.

„Předávám do tvých rukou naše dary i svou sestru Radigundu,“ pronesl Aldwin pod mohutným dubem. Kněz manželům spojil ruce a požehnal jim jménem všech bohů nebes i země.

„Budu ti dobrou ženou,“ slíbila nevěsta a král ji vášnivě políbil.

Kdykoliv vyjížděl Wacho na válečnou výpravu a musel zanechat milovanou Radigundu doma, svěřoval ji i s celou pevností do rukou švagra Aldwina. Našel v něm velké zalíbení: Aldwin byl sice mladý, ale dovedl obratně vyjednávat se sousedy. Uměl na nich neústupně vymáhat královské požadavky a také dokázal bystře předvídat, kudy se budou události ubírat.

Krásná Radigunda se však zanedlouho roznemohla. Vědmy ji žádným lektvarem ani kaší nedokázaly vyléčit a ona skonala v králově náručí.

„Mám snad teď opustit Wachův dvůr a vrátit se domů? To ne! V Durynsku se budu jen přetahovat s bratry o moc,“ uvažoval Aldwin. „Zato tady, u Moravy, bych mohl vládnout skrze svého švagra.“

Wacho jen topil svůj smutek v bezedných korbelech piva a odevzdaně souhlasil se vším, co mu jeho švagr navrhoval. Aldwin se rychle rozhlédl po nové nevěstě a přivedl ji králi tentokrát z východu, ze země Gepidů. Austrigusa sice nebyla tak krásná jako Radigunda, ale byla mírná a tichá jako lesní jezírko. Wacho byl Aldwinovi opět vděčný, ale jen do doby, kdy mu Austrigusa porodila už druhou dceru.

Se svou mrzutostí se nijak netajil: „Tolik jsem se těšil na syna bojovníka, a zatím mám jen dvě přadleny!“

„Neukvapuj se, králi. I dívky ti mohou přinést užitek,“ přesvědčil Wacha Aldwin. Vydal se na západ k Frankům, jejichž moc sílila víc a víc. Navštívil dvory jejich dvou velkých králů a maličké dívky jim zaslíbil. Tak si Langobardi zajistili mír s pány Západu a Aldwin si udržel důvěru svého krále.

Pak Wacho náhle ovdověl – na královnu se nečekaně zřítíl strop její ložnice. Truchlili všichni Langobardi.